

Κεφάλαιο 1

Η συμπεριφορά του σκαντζόχοιρου δεν έβγαζε νόημα.

Υπήρχε κάτι βαθιά ενοχλητικό σε αυτή την απουσία λογικού σκοπού – ή τουλάχιστον ήταν ενοχλητικό για τον Ντέιβ Γκάρνεϊ.

Εκείνο το κρύο πρωινό, αρχές Δεκέμβρη, ήταν καθισμένος δίπλα στο παράθυρο του γραφείου και κοίταζε μια σειρά από γυμνά δέντρα στη βόρεια πλευρά του παλιού λιβαδιού. Το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο σε ένα συγκεκριμένο δέντρο, σε ένα χαμηλό κλαδί αυτού του δέντρου, και σε έναν ασυνήθιστα χοντρό σκαντζόχοιρο που πηγαινοερχόταν πάνω σ' αυτό το κλαδί – αργά, επίμονα και, όπως όλα έδειχναν, άσκοπα.

«Ποια χιονοπέδιλα θα πάρεις;» Η Μάντλιν στεκόταν στην πόρτα του γραφείου, κρατώντας στο ένα χέρι ένα παλιομοδίτικο ζευγάρι χιονοπέδιλα από δέρμα και ξύλο, και στο άλλο ένα σύγχρονο ζευγάρι από μέταλλο και πλαστικό. Τα κοντά σκούρα μαλλιά της είχαν εκείνη την ιδιαίτερη ανακατεμένη όψη που έπαιρναν όταν ψαχούλευε στη χαμηλοτάβανη σοφίτα ή στο βάθος κάποιας ντουλάπας.

«Θα αποφασίσω αργότερα».

Σκόπευαν να περάσουν μερικές μέρες σε ένα πανδοχείο στο Γκριν Μάουντενς του Βερμόντ για να κάνουν σκι και πορεία στα χιόνια. Δεν είχε χιονίσει ακόμα στη δική τους περιοχή, τα βουνά Κάτοκιλ, και η Μάντλιν αγαπούσε πολύ το χιόνι.

Του έδειξε με ένα νεύμα το παράθυρο του γραφείου. «Ακόμα ασχολείσαι με τον μικρό μας επισκέπτη;»

Ο Γκάρνεϊ σκέφτηκε κάμποσες διαφορετικές απαντήσεις που θα μπορούσε να δώσει, απορρίπτοντας αμέσως κάθε αναφορά στο ότι ο σκαντζόχοιρος έμοιαζε με έναν γέρο γκάγκστερ που είχε γνωρίσει στη Νέα Υόρκη και τα είχε μισοχαμένα από γεροντική άνοια. Είχαν περάσει τρία χρόνια από τη συνταξιοδότησή του από την Αστυνομία της Νέας Υόρκης, και τελικά είχαν καταλήξει σε ένα είδος σιωπηρής συμφωνίας με τη Μάντλιν. Αν και δεν ήταν πια επισήμως αστυνομικός του τμήματος ανθρωποκτονιών, όπου δούλευε πάνω από είκοσι χρόνια, ήταν ολοφάνερο ότι δεν θα μεταμορφωνόταν σε λάτρη της φύσης, ούτε θα το έριχνε στην ποδηλασία και το καγιάκ, όπως ήλπιζε η Μάντλιν. Όμως ήταν απαραίτητος κάποιος συμβιβασμός. Ο Γκάρνεϊ έλαψε να της εξηγεί πώς οι τωρινές εμπειρίες του στο κτήμα τους στα βόρεια της πολιτείας της Νέας Υόρκης κατάφερναν να του θυμίζουν υποθέσεις παλιών εγκλημάτων, και η Μάντλιν από την πλευρά της έλαψε να προσπαθεί να τον μετατρέψει σε κάτι που δεν ήταν. Φυσικά, όλα αυτά οδηγούσαν πότε πότε σε βαριές σιωπές.

Ο Γκάρνεϊ κοίταξε πάλι από το παράθυρο. «Προσπαθώ να καταλάβω τι σκαρώνει».

Η Μάντλιν ακούμπησε τα χιονοπέδιλα στον τοίχο, ήρθε δίπλα του και κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα το αγκαθωτό ζώο που συνέχιζε να πηγαινοέρχεται πάνω στο κλαδί. «Μάλλον κάνει κάτι που κάνουν όλοι οι σκαντζόχοιροι. Το ίδιο πράγμα που έκανε και χθες. Πού είναι το πρόβλημα;»

«Αυτό που κάνει δεν έχει νόημα».

«Μπορεί να έχει για τον σκαντζόχοιρο».

«Μόνο αν είναι τρελός. Ή παριστάνει τον τρελό, κάτι που είναι απίθανο. Κοίτα. Πηγαίνει πολύ αργά μέχρι την άκρη του κλαδιού. Μετά γυρίζει πολύ διστακτικά. Ύστερα πάει πάλι ως

την αρχή του κλαδιού απ' όπου είχε έρθει. Καταναλώνει ενέργεια... για ποιο λόγο;»

«Πρέπει όλα να έχουν μια εξήγηση;»

«Τελικά, ναι, όλα έχουν μια εξήγηση. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα ήθελα να είμαι σίγουρος ότι η εξήγηση είναι κάτι άλλο εκτός από τη λύσσα».

«Λύσσα; Πώς σου 'ρθε αυτό;»

«Η λύσσα προκαλεί διαταραγμένη συμπεριφορά».

«Ξέρεις σίγουρα ότι οι σκαντζόχοιροι παθαίνουν λύσσα;»

«Ναι. Το κοίταξα. Θα βάλω μερικές κάμερες εκεί κάτω, να δω πού πάει και τι κάνει όταν δεν κόβει βόλτες πάνω στο κλαδί».

Η Μάντλιν έκανε μια γκριμάτσα, λιγάκι μπερδεμένη, λιγάκι έκπληκτη, σαν να μην πίστευε στα αφτιά της – ο Γκάρνεί δεν ήταν σίγουρος τι από τα δύο.

«Κάμερες», της εξήγησε. «Εξωτερικές κάμερες ασφαλείας. Με αισθητήρα κίνησης που τις ενεργοποιεί».

«Κάμερες ασφαλείας; Θεέ και Κύριε, Ντέιβιντ, κατά πάσα πιθανότητα κάνει κάτι φυσιολογικό για σκαντζόχοιρο, κι εσύ τον αντιμετωπίζεις σαν... σαν να διαπράττει κανένα έγκλημα». Έκανε μια παύση. «Και πού θα τις βρεις τις κάμερες;»

«Από τον Τζακ Χάρντγουικ. Έχει ένα σωρό».

Δεν της υπενθύμισε ότι οι κάμερες ήταν απομεινάρια από ένα ματαιωμένο σχέδιο που είχαν κάνει με τον Χάρντγουικ στην πρόσφατη υπόθεση του Πίτερ Παν, αλλά αν έκρινε από το πρόσωπό της που σκοτεινίασε, δεν χρειαζόταν υπενθύμιση. Σε μια προσπάθεια να απομακρύνει τη συζήτηση από την άβυσσο των δυσάρεστων αναμνήσεων, πρόσθεσε: «Όταν δω πώς φέρεται ο σκαντζόχοιρος στο έδαφος, θα έχω μια καλύτερη ιδέα για το τι συμβαίνει».

«Δεν νομίζεις ότι οι αντιδράσεις σου είναι λιγάκι υπερβολικές;»

«Όχι, αν αυτό το αναθεματισμένο ζώο είναι λυσσασμένο».

Η Μάντλιν του έριξε μία από εκείνες τις επίμονες ματιές που δεν μπορούσε ποτέ του να αποκρυπτογραφήσει. «Φεύγουμε για το Βερμόντ μεθαύριο».

«Και λοιπόν;»

«Λοιπόν τότε σκοπεύεις να κάνεις ό,τι θα κάνεις μ' αυτές τις κάμερες;»

«Το συντομότερο δυνατόν. Μόλις μπορέσω να τις πάρω από τον Χάρντγουικ. Εδώ που τα λέμε, μάλλον πρέπει να του τηλεφωνήσω αμέσως».

Το ύφος της Μάντλιν άλλαξε σε φανερή ανησυχία. «Και πότε θα ετοιμάσεις τα πράγματά σου;»

«Χριστέ μου, θα λείψουμε μόνο τρεις μέρες».

«Τέσσερις».

«Τι διαφορά έχει;»

Καθώς ο Γκάρνεί έβγαине από το γραφείο για να βρει το κινητό του, τον ακολούθησε η φωνή της Μάντλιν: «Σου πέρασε καθόλου από το μυαλό ότι ο σκαντζόχοιρος είναι τελείως ακίνδυνος, και ότι σε τελική ανάλυση δεν είναι δική σου δουλειά το γιατί σουλατσάρει στο κλαδί;»

Κεφάλαιο 2

Μισή ώρα αργότερα, ο πρωινός ήλιος είχε υψωθεί πάνω από την ανατολική βουνοπλαγιά και οι ακτίνες του διαπερνούσαν τους παγοκρυστάλλους της πάχνης δημιουργώντας σκόρπιες μικροσκοπικές λάμπεις εδώ κι εκεί.

Ο Γκάρνεϊ, αδιαφορώντας για το φαινόμενο, στεκόταν μπροστά στην μπαλκονόπορτα της κουζίνας. Κοίταζε τον κόκκινο στάβλο πέρα από το λιβάδι, το σημείο όπου ο στενός επαρχιακός δρόμος κατέληγε στην είσοδο του κτήματός τους, μια έκταση διακοσίων στρεμμάτων που κάποτε ήταν ένα αποδοτικά λειτουργικό αγρόκτημα, αλλά οι ιδιοκτήτες της την είχαν πουλήσει όταν κατέρρευσαν οι γαλακτοκομικές επιχειρήσεις στο βόρειο τμήμα της πολιτείας της Νέας Υόρκης.

Ο Γκάρνεϊ και η Μάντλιν είχαν βγει σε πρόωρη σύνταξη από τη δουλειά τους στη Νέα Υόρκη και είχαν μετακομίσει σε αυτό το βουκολικό μέρος στα βουνά Κάτσκιλ επειδή η φύση εδώ ήταν απίστευτα όμορφη, έστω κι αν η περιοχή είχε πληγεί σοβαρά από την οικονομική κρίση. Ο ενθουσιασμός της Μάντλιν για το αγρόκτημα ήταν φανερός εξ αρχής. Ο δραστήριος και ανεπιτήδευτος χαρακτήρας της, η αγάπη της για τη φύση και η χαρά που ένιωθε τριγυρίζοντας ανέμελα στην ύπαιθρο οποιαδήποτε εποχή –κάνοντας κανό, μαζεύοντας βατόμουρα ή περπατώντας στο δάσος– σήμαιναν ότι της ταίριαζε απόλυτα

αυτή η ζωή. Η προσαρμογή στο νέο τους περιβάλλον ήταν μια εύκολη, ευχάριστη διαδικασία για τη Μάντλιν.

Ο Γκάρνεί, από την άλλη, δυσκολευόταν ακόμα μετά από τρία χρόνια συνταξιοδότησης.

Το θέμα της προσαρμογής τους εκεί τους δίχαζε μερικές φορές, όμως εκείνη τη στιγμή δεν τον απασχολούσε αυτό το ζήτημα. Σκεφτόταν την ανησυχητική συζήτηση που μόλις είχε κάνει με τον Τζακ Χάρντγουικ από το τηλέφωνο.

Ο Χάρντγουικ του απάντησε με πολύ ευχάριστο ύφος, χωρίς τις συνηθισμένες μπηχτές του. Ακουγόταν τόσο φιλικός που ο Γκάρνεί άρχισε να υποψιάζεται ότι τον δούλευε και από στιγμή σε στιγμή θα του πέταγε κάποιο κυνικό σχόλιο. Όμως δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Ο Χάρντγουικ ανταποκρίθηκε πρόθυμα στο αίτημά του να του δανείσει δυο-τρεις κάμερες. Όχι μόνο θα του τις δάνειζε, αλλά θα του τις έφερνε κιόλας. Και μάλιστα αμέσως.

Καθώς ο Γκάρνεί στεκόταν μπροστά στην μπαλκονόπορτα και σκεφτόταν αυτή την ασυνήθιστη διάθεση του Χάρντγουικ να τον εξυπηρετήσει, η Μάντλιν κατέβηκε από τον επάνω όροφο κρατώντας δύο πλαστικά σακβουαγιάζ, ένα μπλε κι ένα πράσινο. Τα άφησε στο πάτωμα δίπλα του.

«Έχεις καμιά προτίμηση;»

Ο Γκάρνεί κοίταξε τα σακβουαγιάζ κι έκανε ένα αρνητικό νεύμα. «Όποιο να 'ναι».

«Συμβαίνει κάτι;»

Της είπε για το τηλεφώνημα.

Τα μάτια της Μάντλιν στένεψαν. «Έρχεται εδώ; Τώρα;»

«Έτσι μου είπε».

«Και γιατί τόσο βιασύνη;»

«Καλή ερώτηση. Φαντάζομαι ότι θα μάθουμε μόλις καταπλεύσει».

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε από κάπου στον δρόμο πίσω από τον στάβλο το βαθύ μουγκρητό ενός μεγάλου οχτακύλινδρου κινητήρα. Μισό λεπτό αργότερα, το κλασικό μεγαθήριο

του Χάρντγουικ, μια κόκκινη Πόντιακ GTO του 1970, άρχισε να ανεβαίνει τον χιονισμένο δρόμο που διέσχιζε το λιβάδι.

«Κάποιον έχει μαζί του», είπε η Μάντλιν.

Ο Γκάρνεί ήταν αλλεργικός στις εκπλήξεις. Πήγε στην πλαϊνή πόρτα, την άνοιξε και συνέχισε να παρακολουθεί καθώς ο Χάρντγουικ παρκάριζε την εκκωφαντική Πόντιακ δίπλα στο δικό του σκοτισμένο, ανάξιο λόγου Σουμπαρού Άουτμπακ.

Ο Χάρντγουικ βγήκε πρώτος, με ένα σφιγμένο χαμόγελο που, όπως συνήθως, έδειχνε περισσότερο αποφασιστικότητα παρά εγκαρδιότητα. Το ίδιο μήνυμα έστελναν τα παγερά γαλανά μάτια του και τα ρούχα του – μαύρο τζιν, μαύρο πουλόβερ, μαύρο αντιανεμικό μπουφάν.

Όμως η προσοχή του Γκάρνεί είχε στραφεί στον συνεπιβάτη που έβγαινε από την άλλη πόρτα. Η πρώτη εντύπωση ήταν ενός ανθρώπου με άχρωμη και ανώνυμη παρουσία. Μια εύσωμη γυναίκα με κοινό παρουσιαστικό γύρω στα σαράντα με σαράντα πέντε, που φορούσε καπιτονέ χειμωνιάτικο παλτό κι έναν ασουλούπωτο μάλλινο σκούφο του σκι.

Όταν έφτασε στην πόρτα, ο Γκάρνεί της χαμογέλασε ευχάριστα και κοίταξε ερωτηματικά τον Χάρντγουικ, κάτι που έκανε το χαμογελαστό του πρόσωπο να φωτιστεί ακόμα πιο πολύ.

«Σίγουρα θα αναρωτιέσαι “Πού είναι οι κάμερες που υποτίθεται ότι θα μου έφερνε;” Σωστά;»

Ο Γκάρνεί περίμενε χαμογελώντας υπομονετικά, αμίλητος.

«Αναλαμβάνοντας τον ρόλο του φύλακα αγγέλου σου...»
Ο Χάρντγουικ έκανε μια δραματική παύση και μετά πρόσθεσε με ένα ύφος που έδειχνε ότι το απολάμβανε ιδιαίτερα: «Αποφάσισα να σου φέρω κάτι με πολύ μεγαλύτερη αξία από μια ηλίθια κάμερα. Μπορούμε να περάσουμε;»

Ο Γκάρνεί τους οδήγησε στην κουζίνα του μεγάλου ενιαίου χώρου που περιλάμβανε την τραπεζαρία και στο βάθος ένα καθιστικό γύρω από ένα πέτρινο τζάκι.

Το σφιγμένο χαμόγελο της Μάντλιν αντικατόπτριζε το ιστορικό του Γκάρνεϊ με τον πρώην συνάδελφό του, έναν δύσκολο άνθρωπο με τον οποίο είχαν μια αλληλοδιαδοχή σχεδόν μοιραίων εμπειριών.

Το χαμόγελο του Χάρντγουικ πλάτυνε. «Μάντλιν, είσαι στις ομορφιές σου».

«Να πάρω τα παλτά σας;»

«Βέβαια». Ο Χάρντγουικ βοήθησε την εύσωμη γυναίκα δίπλα του να βγάλει το δικό της με μια επιδεικτική χειρονομία σαν να αποκάλυπτε κάτι μεγαλειώδες. «Ντέιβ, Μάντλιν, να σας συστήσω... την Τζέιν Χάμοντ».

Η Μάντλιν χαμογέλασε και χαρέτησε τη γυναίκα. Ο Γκάρνεϊ άπλωσε το χέρι του, αλλά αυτή έκανε ένα αρνητικό νεύμα. «Χάρηκα για τη γνωριμία, αλλά δεν θα σας σφιξω το χέρι, είμαι γεμάτη μικρόβια». Έβγαλε τον πλεχτό σκούφο, αποκαλύπτοντας ένα κοντό, ακατάστατο μαλλί που δεν χρειαζόταν πολλή περιποίηση.

Προφανώς ο Χάρντγουικ πρόσεξε ότι δεν είχαν αναγνωρίσει τη γυναίκα, γι' αυτό πρόσθεσε: «Η Τζέιν είναι η αδελφή του Ρίτσαρντ Χάμοντ».

Το ύφος του Γκάρνεϊ συνέχιζε να δείχνει μόνο περιέργεια.

«Ρίτσαρντ Χάμοντ», επανέλαβε ο Χάρντγουικ. «Ο Ρίτσαρντ Χάμοντ... αυτός που τον δείχνουν σε όλες τις ειδήσεις εδώ κι έναν μήνα».

Η έκφραση της Μάντλιν έδειξε τώρα κάποια ανησυχία. «Του υπνωπιστή;»

Η αντίδραση της Τζέιν Χάμοντ ήταν κατηγορηματική. «Όχι υπνωπιστή, υπνοθεραπευτή. Ο κάθε τσαρλατάνος μπορεί να αυτοαποκαλείται υπνωπιστής, να κουνάει ένα εκκρεμές και να παριστάνει ότι κάνει κάτι σημαντικό. Ο αδελφός μου είναι ψυχολόγος, απόφοιτος του Χάρβαρντ και χρησιμοποιεί πολύ προχωρημένες τεχνικές».

Η Μάντλιν κατένευσε με κατανόηση, σαν να αντιμετώπιζε κάποιον εύθικτο πελάτη στην ψυχιατρική κλινική όπου δούλευε. «Όμως στις ειδήσεις τον αποκαλούν “υπνωπιστή”, έτσι δεν είναι;»

«Τον αποκαλούν και αυτό και πολλά άλλα. Οι υποτιθέμενες ειδήσεις σήμερα είναι σκέτα σκουπίδια! Δεν τους νοιάζει πόσο άδικοι είναι, πόσα ψέματα θα πουν...» Σταμάτησε και άρχισε να βήχει. «Αλλεργίες», εξήγησε μετά. «Μου φαίνεται πως έχω μία διαφορετική για κάθε εποχή του χρόνου».

«Βασικά... θα μπορούσαμε να καθίσουμε;» είπε ο Χάρντγουικ.

Πριν προλάβει να φέρει αντίρρηση ο Γκάρνεί, η Μάντλιν τους προσέφερε καθίσματα στο στρογγυλό ξύλινο τραπέζι του προγεύματος – όπου ο Χάρντγουικ, μετά από ένα ενθαρρυντικό νεύμα από την Τζέιν Χάμοντ, άρχισε να τους εξηγεί την παράξενη κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί ο Ρίτσαρντ Χάμοντ.